

Μόνος στο σπίτι!

Νομίζω οι περισσότεροι από εμάς έχουμε γελάσει μπροστά στις τόσες αστείες σκηνές αυτής της κινηματογραφικής ταινίας. Ένα παιδί που προσπαθούσε να βρει τη θέση του σε μία μεγάλη οικογένεια ονειρεύεται τη στιγμή που θα βρεθεί μακριά από όλους όσους τον παραμελούν ή τον αγνοούν τελείως. Και το όνειρό του πραγματοποιείται. Μόνο που από την ασφάλεια της οικογενειακής θαλπωρής, την ύπαρξη της οποίας αγνοούσε, έρχεται αντιμέτωπος με τη σκληρή πραγματικότητα και μία μεγάλη πρόκληση.

Όταν τα όνειρά μας είναι στην πόρτα και μας χτυπούν το κουδούνι μπορούμε να κουλουριαστούμε στο κρεβάτι γεμάτοι από φόβο και ανασφάλεια ή να τολμήσουμε να ζήσουμε αυτό που πραγματικά είμαστε. Γιατί αυτό που πραγματικά είμαστε δεν είναι αυτό που ίσως οι άλλοι μας είπαν ή μας φορέσανε σα ταμπέλα από τη μικρή μας ηλικία (είσαι ατίθασος, δεν καταφέρνεις να κάνεις ποτέ κάτι σωστό, έτσι όπως πας θα το φας το κεφάλι σου, είσαι άχρηστος.....κ.α.) αλλά αυτό που ζει μέσα μας – αν βέβαια ακόμα αναπνέει μέσα μας κάτι αληθινό και αυθεντικό – ο εαυτός μας. Καθώς ανακαλύπτουμε ποιοι πραγματικά είμαστε ερχόμαστε σε επίγνωση των δυνατοτήτων μας και τολμούμε.

Το παιδί στην ταινία ανακαλύπτει τη θαλπωρή και την αγάπη που η οικογένειά του έτρεφε γι αυτόν (και που ο ίδιος δε γνώριζε) όταν άλλαξε η εικόνα που είχε για τον εαυτό του.

Ο ίδιος δεν αισθανόταν πια μικρός!

Έφη Σαρηγιαννίδου